

Stražarska

Kula

**i
Glasnik Kristove Prisutnosti**

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXXI 15. STUDENI BROJ 22
A. D. 1910 – A. M. 6038

SADRŽAJ

Pročišćenje Levijevih Sinova	329
On će temeljito očistiti svoj narod	329
On će se Opasati i Služiti im	330
Što Se Tiče „Stvari Novih i Starih”	331
Optužen kao Bogohulnik	331
Samopouzdanje je Slabost	333
„Prije nego pijetao zapjeva”	335
Knez Života Razapet	335
Isus pred kraljem Herodom	335
Ti nisi Cezarov prijatelj	336
„Sada je Krist Uskrsnuo”	337
Njegova Smrt i Uskrnuće Potrebni	338
„Slava Bogu na Visini”	338
„Želja svih Naroda”	339
„Spasitelj i Veliki”	339
Ovo je moja volja za tebe (pjesma)	340
Pitanja i Odgovori	340
Kako Osvojiti Veliku Nagradu	340

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

PROČIŠĆENJE LEVIJEVIH SINOVA

„Ali tko će podnijeti dan njegova dolaska i tko će opstati kad se on pojavi? Jer on je kao oganj ljevačev i kao sapun bjelilaca. I on će zasjesti kao onaj što lijeva i pročišćava srebro. Očistit će sinove Levijeve i pročistit će ih kao zlato i srebro, da mogu prinositi GOSPODU prinos u pravednosti.” – Malahija 3:2,3

MI razumijemo da se ova izjava odnosi na očitovanje našeg Gospodina pri prvom dolasku i tijekom Evandeoskog doba. On se pojavio, u smislu da se obznanjuje onima koji su u ispravnom stanju srca, kako bi im pomogao da idu njegovim stopama. Ali sada im se posebno očituje. Židovi su, pri njegovom prvom dolasku, očekivali većeg Posrednika od Mojsija, koji je bio Posrednik starog Saveza zakona. Mojsije im reče: „Proroka [velikog Mesiju] podići će vam Gospodin Bog vaš između vaše braće, poput mene; njega ćete slušati u svemu što vam bude rekao. I dogodit će se da svaka duša koja ne posluša tog Proorka bude uništena iz naroda.” (Djela 3:22,23.) Dakle, očekivali su ovog velikog Mesiju, većeg Posrednika Novog saveza.

Jehova je rekao: „Poslat ću svog Glasnika,... baš Glasnika Saveza koji vam je mio.” Vi očekujete većeg od Mojsija; ali to će značiti težu kušnju i ispitivanje kada dođe veći. Gornji tekst ne znači da će pročistiti doslovno srebro i doslovno zlato, već da će pročistiti Božji narod. Ovi će biti oslobođeni šljake da mogu prinijeti Gospodinu žrtvu ugodnu. Ovi Levijevi sinovi, u antitipskom smislu, kuća su vjere. I namjeravali su da će prinijeti žrtvu Gospodinu – „prinijet će svoja tijela kao žive žrtve.” Oni koji se tako u potpunosti predstavljaju bit će svećenici, a veliki Mesija bit će veliki svećenik. Oni će prinijeti Gospodinu žrtvu ugodnu u pravednosti. Ovaj rad je u tijeku kroz ovo Doba. A budući da smo sada na kraju Doba, primjenjuju se još presudniji testovi, i nastavit će se primjenjivati sve dok Gospodin ne dovrši razvoj ove duhovne kuće Levija, antitipskih svećenika i antitipskog Mnoštva.

Tekst koji se odnosi na cjelokupno pojavljivanje Mesije, počevši od Jordana, njegovo će pojavljivanje kulminirati njegovim slavnim otkrivenjem u njegovom drugom došašću. Mesija, Glava ovog većeg proroka od Mojsija, prvi je podignut. Zahtijeva se cijelo Evandeosko doba da se podigne Tijelo ovog većeg Posrednika i Mojsijevog antitipa.

ON ĆE SVOJ NAROD TEMELJITO OČISTITI

Izjava: „Tko će opstati kad se pojavi?” ne treba shvatiti kao da implicira da bi svi stajali u vrijeme njegova pojavljivanja. Bilo bi nekih koji bi mislili da stoje, ali koji zapravo ne bi bili nimalo naklonjeni Gospodinu. Ali značenje ovog teksta, po našem mišljenju, jest, Tko će izdržati kušnju u vrijeme njegova pojavljivanja? Kao što je, na primjer, pri prvom dolasku došao k svojim, židovskom narodu; ali su ga odbacili i razapeli. Bilo je samo nekoliko onih

koji su izdržali test. Ivan Krstitelj je rekao: „On će temeljito očistiti svoje gumno i skupiti svoju pšenicu u svoju žitnicu.” (Mat 3:12.) Ovaj tekst razumijemo kao ukazivanje na ovo djelo pročišćenja; slično, danas, u ovom vremenu žetve, potpunije nego kroz cijelo Doba, postoji ispitivanje i isprobavanje i provjera Gospodnjeg naroda. Tko će izdržati ispit da dokaže tko je Božji narod? Gospodin sada određuje tko je posvećena klasa.

Vidimo da je u prvom došašću samo ostatak židovskog naroda prihvatio Isusa kao antitipskog Posrednika Novog saveza, kada je počeo iskušavati Levitsku klasu – da ih dokaže. Slično, danas nalazimo nominalnu Crkvu kako otpada, pokazujući se nedostojnom u mnogim aspektima – ne padajući u vječne muke, ne u drugu smrt, već očitujući da svi nisu dostojni biti svrstani među svećenike ili levite. Ne smijemo zaboraviti da je svrha Evandeoskog doba pronaći svećenike i levite, učiniti ih spremnima za službenike Novoga saveza, koji će biti za sve ljude preko njih.

Razumijemo da je u ovoj slici Gospodin vrlo vjerojatno upotrijebio dva metala (oba dragocjena, ali jedan dragocjeniji od drugog) da predstavi svećenike i levite – „Malo stado” i „Veliko Mnoštvo.” Također razumijemo da je Novi savez bio u procesu inauguracije kroz cijelo ovo Evandeosko doba, ali da ovaj Savez neće koristiti Izraelu i svijetu sve do Milenijskog doba. Prvo, moraju imati posrednika. Ovaj Posrednik bio je, za početak, Gospodin Isus Krist, Veliki svećenik. Zatim, u Božjoj pripremi, trebalo je dodati podsvećenstvo, sve one koji su bili antitipski leviti, propovjednici, službenici Novog saveza. Opravdana ljudska priroda svih ovih čini „bolje žrtve” koje se prinose, na čijem će završetku, na kraju ovog Evandeoskog doba, sve biti spremno – Svećenstvo i Leviti, i krv Novog Saveza – obratiti se Pravdi, odmah donijeti blagoslove Posredničkog Kraljevstva Izraelu, i, preko Izraela, svim ljudima.

Može se postaviti pitanje, što je „prinos u pravednosti” koji se ovdje spominje? Žrtva koja se sada daje Bogu je ponuda Crkve – „Prikažite svoja tijela kao žrtvu živu.” (Rim. 12:1.) Veliki svećenik pročišćava ove članove svoga Tijela dajući im potrebna iskustva iz dana u dan, kako bi mogli sve više i više učiti Božju volju – mogli potpunije položiti zemaljske stvari i dostići karakternu sličnost našega Gospodina Isusa. Ovo čišćenje ne dolazi sve odjednom i ne dovršava prinos; ali, u našim svakodnevnim iskustvima, Gospodinove kazne su do kraja da bi se njegova volja mogla savršeno izvršiti u nama. On nam daje ta iskustva iz dana u dan, tako

da, dok ih primamo, možemo naučiti što je njegova volja, da možemo dovršiti prinos koji je započeo u pravедnosti.

Ako se pita kako možemo biti članovi velikog Pročišćivača i, u isto vrijeme, biti dio ove Levitske grupe koju on pročišćava, odgovaramo da je ovo slika koja nam se jednoobrazno postavlja u Svetom Pismu – da je Krist Glava Tijela, u službenom smislu; i ubrajamo se u članove njegova Tijela, čak i prije nego što smo potpuno i skroz i konačno prihvaćeni kao takvi u „Prvom uskrsnuću.“ Glava je prešla u slavu i mi ćemo biti s njim. Od trenutka našeg prihvaćanja i

ON ĆE SE OPASATI I SLUŽITI IM

Jao! koliko malo njih shvaća koliko je sloboda opasna stvar; kako pažljivo se mora koristiti za našu dobrobit i kako se lako može zloupotrijebiti za našu vječnu opasnost. Zato što nas je Bog stvorio slobodnim osobama; zato što je to dio njegove sličnosti, i zato što, dodatno, ambicija mora biti dio svakog progresivnog pojedinca, stoga ova slobodna odluka i ambicija u kombinaciji sve nas dovode pod testove karaktera. I što su veće naše sposobnosti, više naših talenata i širi naš utjecaj, to moć ambicije može postati jača. Zatim dolazi test. Hoće li ova hvalevrijedna ambicija biti podložna Božanskoj volji – potpuno posvećena vršenju Gospodinove volje čak do smrti?

Ako je naša predanost Gospodinu apsolutna, ako u potpunosti kontroliramo svoje misli, riječi i djela, naša će sloboda i najveća ambicija biti ispravno usmjerena i dovesti do blagoslova za nas same i za druge. Ali ako Božansko ne bude prvo i apsolutno ne kontrolira naše volje, što više ambicija i više slobode imamo, veća će biti naša opasnost. Tamo gdje se Gospodina ne štuje – sluša srcem, umom, dušom i snagom – netko drugi ima utjecaj u našim srcima – muž ili žena, roditelji ili djeca ili, što je više nego vjerojatno, ja. Ne možemo biti pobjednici osim ako su naša srca apsolutno odana Gospodinu, sa samovoljom i svakom drugom voljom koja je potpuno podređena Božanskoj Volji. Ovo je životna lekcija onima koji su htjeli izaći kao pobjednici. Kako se samo radujemo, u svakoj borbi, kada konačno, Božjom milošću, povratimo ravnotežu!

Ne treba se čuditi što istaknutija braća imaju teža iskušenja po ovoj liniji. Na takvo stanje stvari upozorava nas apostol govoreći: Ne budite mnogi učitelji, znajući da će onaj koji je učitelj iskusiti teže kušnje. Skretanje nekih priznatih kao učitelja prouzročit će posebna iskušenja drugima koji nisu učitelji, i dokazat će do koje mjere oni imaju osobni odnos s Gospodinom kroz njegovu Riječ i kroz individualno posvećenje njemu i kroz njegove upute njegovom Riječju i proročanstvima – u Kristovoj školi. Bojimo se da se previše njih oslanja na druge čiji bi im pad mogao donijeti katastrofu. Upravo zato

začea Duhom Svetim ubrajamo se u članove njegova Tijela na budući način, pod pretpostavkom da ćemo osigurati svoj poziv i izabranje. Pa opet, u drugom smislu riječi, Gospodin koristi upravo one koje pročišćava kao svoje suradnike i daje im dio službe pomirenja; neki od djela pročišćavanja – među njima i neki koji su učitelji braće – sve dok, kako kaže Apostol, svi ne dođu do punog rasta Čovjeka u Kristu. (Efežcima 4:13.) Dakle, sada se nastavlja rad pročišćavanja, povećanje Tijela Kristova – nastavlja se upotreba različitih članova Tijela, a sve zbog činjenice da je naš Gospodin Glava Tijelo.

što smo odavno prepoznali ovo načelo, u našim smo spisima predstavili Gospodinovu poruku kao njegovu poruku, a ne kao našu vlastitu, dajući poglavlje i redak za svaku doktrinu.

OBLAČENJE CIJELE OPREME

Ako se neki oslanjaju na bilo što osim na Gospodinovu Riječ za vodstvo, njima kažemo da smo nastojali dovesti sve članove Tijela u izravan osobni kontakt s Glavom, i, dok ne zanemarujemo vrijednost knjiga i propovijedi, mi smo, ipak, potaknuli svu nužnost dokazivanja, do mjere njihove sposobnosti, svake stavke istine koju prime. Bez obzira na to, bojimo se da se mnogi oslanjaju na nas i na druge. Potpuno znamo da se nalazimo u zlu danu i da oprema koju Gospodin daje treba obučiti svaki od njegovih vjernih vojnika križa. Koristit ćemo naš štiti, oklop, kacigu i mač u obrani, koliko god je to moguće, sav narod Gospodnji; ali svaki se mora pobrinuti da sam sebi stavi ovu opremu. Veliki Kralj svemira ju je osigurao, veliki Kapetan našeg spasenja, Isus, pozvao nas je da ju obučemo, a mi kao kaplar samo skrećemo pažnju na Kapetanovu naredbu. Tko je nemaran, sigurno će zažaliti.

Vrijeme za podešavanje ove opreme je vrlo kratko. Bitka je u tijeku. Mnogi padaju na našoj strani. Ono što radimo treba činiti energično, sustavno, temeljito – odjednom. Važno je da pomažemo drugima u mjeri u kojoj možemo, ali još važnije, po volji Božjoj, da pazimo na sebe i osiguramo svoj poziv i izabranje. Bilo je naše opažanje da su neki koji su nedavno došli u Istinu mnogo jasniji u njoj, i imaju bolje podešenu opremu, te su sposobni bolje koristiti Mač Duha, nego neki koji su bili u Istini već pet, deset, pa čak i dvadeset godina. Doista, naše je opažanje da su neki koji su dugo bili u Istini danas manje vješti u korištenju opreme nego što su bili prije mnogo godina. Zašto je ovako? I koji je lijek? Odgovor je jednostavan, očigledan svima.

Božanska je providnost pružila Božjem narodu na ovom putu nacrt Božanskog plana i detalje Biblijskih

doktrina kakve Božji narod nikada prije nije imao u svom posjedu. Bez tvrdnje o bilo kakvom nadahnuću za ove **STUDIJE SVETOG PISMA**, sigurno možemo tvrditi da je postojao Božanski nadzor u pogledu sadržaja koji oni sadrže i vremena njihovog predstavljanja. Tko god priznaje da smo uopće u vremenu žetve – da smo u njemu od 1875. – mora priznati i ovo, da je Gospodin obećao da će u to vrijeme uzrokovati da njegov narod sjedne za stol uz obilnu večeru duhovne hrane i da će on biti njihov sluga i donositi im „novo i staro.” (Luka 12:37.) Svi koji prepoznaju ove stvari moraju prepoznati ove **STUDIJE SVETOG PISMA** kao poistovjećene s ispunjenjem tog obećanja

GLEDE „NOVIH I STARIH STVARI”

Bilo bi odavanje prevelike časti bilo kojem čovjeku pretpostaviti da bi opće razjašnjenje Božanske istine kroz ove knjige trebalo biti samo mišljenje jednog čovjeka. Nitko tko razumije ove stvari ne može vjerovati da bi jedan čovjek u naše vrijeme mogao izmisliti teoriju koja sve druge teorije ovog i svakog drugog dana potpuno stavlja u sjenu, kao loj u usporedbi s najdivnijim lučnim svjetlima našeg doba. Nema ni razloga ni smisla u pokušajima nekih da tvrde da su ove **STUDIJE PISMA** samo ponavljanje onoga u što se vjerovalo stoljećima. Istina, oni predstavljaju doktrine izbora, slobodne milosti, itd., ali ne onako kako su ove teme bile predstavljene niti kako ih mnogi sada predstavljaju. Ove knjige raspravljaju o Biblijskim tekstovima i poredaju ih, pokazujući njihov međusobni odnos. Ali iako su te prezentacije skladne, kalvinizam i arminijanizam ih ne prihvaćaju. Iako ih ne mogu opovrgnuti, oni im se potajno suprotstavljaju – protive se jedinoj prezentaciji koja pokazuje pravi značaj Biblijskih tekstova koje koriste na privatan i izoliran način. Ponavljamo, dakle, da su **STUDIJE SVETOG PISMA** ili providnost Gospodnja ili su jedno od najvećih čuda.

OPTUŽEN KAO BOGOHULNIK

– MATEJ 26:57-68 – 27.STUDENOGA –

„Koji, kad je bio psovan nije zauzvrat psovao.” – I Pet. 2:23

MI ne možemo učiniti bolje na otvaranju ove studije nego citirati riječi g. Chandlera. Rekao je: „Mnoga izvanredna suđenja obilježila su pravosudnu povijest čovječanstva. Suđenje Sokratu, pred atenskim dikasterijem, optuženom za kvarenje atenske mladeži, za blaćenje olimpijskih bogova i nastojanje da se uništi ustav Atenske Republike, je još uvijek uzvišeno i uzbudljivo poglavlje u povijesti jednog divnog naroda.

„Suđenje Alfredu Dreyfusu još uvijek je svježe u sjećanju ljudi. Francusku Republiku još uvijek potkopavaju zavađene frakcije. Njegovi prijatelji kažu da je Dreyfus bio Prometej koji je bio okovan za stijenu okruženu oceanom dok je lešinar izgnanstva

Tajna bistrine i moći nekih koji su nedavno došli u Istinu može se pratiti u činjenici da su marljivo koristili ovu božanski osiguranu pomoć za proučavanje Biblije. Naprotiv, mnogi od onih koji su danas manje jasni u Istini nego što su bili prije mnogo godina duguju svoj gubitak duhovne snage i jasne percepcije Istine činjenici da su zanemarili ovu Božansku pripremu za svoje potrebe. Oni su slijedili svjetovnu misao – da, nakon što su probavili ono što je neki drugi čovjek mislio, vjerovao i podučavao, trebaju probiti novo tlo za sebe, u nadi da će iz Božanske Riječi iznijeti još svjetlije dragulje. Neki od ovih kopača tražili su dugo i pažljivo, ali nisu našli ništa, ništa nisu iznjedrili, što je posebno zablistalo kao dragulj Istine za oči naroda Gospodnjeg. Neki od njih su nadaleko i blizu tražili druge plodove i jela za stol Gospodinove obitelji, ali dodali su malo, ako ništa, onome što je veliki Opskrbitelj postavio pred nas o „novim i starim stvarima.” Neka od tih potencijalnih novih jela, novih namirnica, postavljenih pred Crkvu, pokazala su se nezdravima, neprobavljivima, vizionarskim i sračunata da daju groznicu, a ne pravu duhovnu snagu. Drugi, koji su izgubili svoje ambicije u ovim smjerovima, postali su destruktivni i izgovorili su ono što su neki od prijatelja opisali kao „Ponoćni urlik” protiv hrane koju je Gospodin pripremio, protiv njegove službe svom narodu, itd.

Sve ove stvari su testovi. Što prije shvatimo ovu činjenicu, to bolje za nas. Ne bojimo se osim da veliki Pastir, sada prisutan sa svojim ovcama i okupljajući iz svih torova Kršćanskog svijeta one koji poznaju njegov glas, neće dopustiti da vukovi jure njegovo stado, niti da ih proždire. Nije li rekao: „Otac koji mi ih je dao veći je od svih i nitko ih ne može oteti iz ruke moga Oca.”

Pouka svima nama je: „Ponizite se pod moćnu Božju ruku da vas uzvisi u svoje vrijeme.” Ne budite tvrdoglavi, visokoumni i svjetovno mudri, nego ponizni, poučljivi i puni vjere u Božanska obećanja, koja se tako brzo ispunjavaju i kulminiraju u ovom danu njegove priprave.

lovio njegov srce. Njegovi neprijatelji još uvijek tvrde da je on bio Juda koji je izdao, ne Boga ni Krista, već Francusku i domovinu. Ali te su kušnje, sve do jedne, bile pitome i uobičajene u usporedbi sa suđenjem i razapinjanjem galilejskog seljaka, Isusa iz Nazareta.”

Nije na nama da kažemo da je Židovima bilo potpuno opravdano što su povrijedili Isusa, uzrokujući njegovo razapinjanje od strane Rimljana. S druge strane, prikladno je da sve što možemo smisliti smatramo proračunatim za ublažavanje strogosti našeg suda u vezi s nepravdama koje se tamo prakticiraju. Također je ispravno da razmotrimo što bi se, s njihovog stajališta, činilo olakotnim okolnostima. To se posvuda

priznaje kao samo liječenje. Odvjetnik, koji brani kriminalca koji je priznao krivnju za optužbe protiv njega, njegov klijent kriminalac smatra da obavlja samo svoju dužnost kada iznese bilo što što bi u okolnostima slučaja težilo dokazati da je krivac imao razloga ili je mislio da imao je razloga, za svoj prekršaj.

Promatrajući židovski narod od prije gotovo devetnaest stoljeća s ovog stajališta, dobivamo razumniji pogled na situaciju nego što je inače moguće. Prvo slušamo riječi svetog Petra o pothvatu. Rekao je: „Znam da ste to učinili iz neznanja, kao i vaši vladari.” Da su znali, ne bi ubili Kneza života. – Djela 3:15-17 .

Židovi ni na trenutak nisu pretpostavili da će veliki Mesija, za kojeg je prorečeno da će biti njihov prorok, svećenik i kralj – poput Mojsija, ali veći; kao David i Salomon, ali veći; sličan Melkisedeku, ali veći – pojaviti se kao „čovjek boli i upoznat s tugom.” Iako je upravo te riječi o njemu napisao Prorok, one su bile skrivene od njihovih očiju razumijevanja veličanstvenim stvarima koje su o njemu povezane u drugim proročanstvima. Vidjeli su slavu. Nisu, s razumijevanjem, vidjeli patnje. Do današnjeg dana oni tumače patnje svoje nacije kao one koje će na kraju ići u njihovu korist. Proročki opisi nisu koncentrirani niti sabrani, nego razbacani, „ovdje malo i ondje malo,” tako napisani da se u to vrijeme nisu mogli razumjeti; niti su ih razumjeli čak ni Gospodinovi učenici sve do nakon njegova uskrsnuća od mrtvih, kada ih je objasnio, i, naknadno, po Duhu Svetom, omogućio im još potpunije razumjeti da je tako bilo zapisano u prorocima, i tako pristajalo je da Sin Čovječji pati prije nego što uđe u svoju slavu – prije nego što je počeo blagoslivljati Izrael i sav svijet.

Da, danas su mnogi kršćani duboko zbunjeni po ovom pitanju kao i Židovi. Mnogi su u potpunosti odbacili pomisao na Mesijinu veličanstvenu vladavinu Kraljevstva za opći blagoslov i uzdizanje Izraela i cijelog čovječanstva. S njihovog stajališta, ako je „Kristova patnja” trebala pripremiti put i uvesti njegovo Kraljevstvo slave, onda je program morao propasti, inače će njegovo Kraljevstvo slave biti nebesko Kraljevstvo i potpuno u skladu s molitvom koju je naučio naš Gospodin: „Dođi kraljevstvo tvoje; budi volja tvoja na zemlji.” Nevolja je u tome što oni neće shvatiti da su tamo gdje su završile muke Krista, Glave, počele patnje „Tijela Kristova” – patnje „Crkve, koja je njegovo Tijelo” – ispunjavajući mjeru Kristove nevolje, koje su iza. (Kol. 1:24.) Čim „Crkva, Tijelo Kristovo,” završi s nošenjem križa, nakon njega, slijedeći njegove korake do kraja putovanja, tada će slava Kraljevstva biti uvedena. Izraelova sljepoća će biti uklonjena, a blagoslov Gospodnji početak će ispunjavati cijelu zemlju.

Židovi, koji su uzrokovali Isusovo razapinjanje, sigurno su to učinili uglavnom u istom duhu koji je naveo svetog Pavla – tada Savla iz Tarza – da izazove kamenovanje svetog Stjepana. Kao što je Šaulu oprosteno, tako će i Izraelu biti oprosteno; kao što Sveto Pismo izjavljuje: „Gospodin će izliti na njih duha molitve i prošnje”, i tada će očima svoga razuma vidjeti „onoga koga su proboli i oplakivat će ga” (Zah. 12 :10), a njihova će se žalost pretvoriti u radost; jer, kao što je Josip oprostio svojoj braći, tako će i ovaj veliki antitipski Josip s prijestolja zemlje slobodno oprostiti onima koji su uzrokovali njegovo razapinjanje.

POLITIKA I SEBIČNOST KAO RELIGIJA

Židovi nisu toliko različiti od drugih ljudi sada, kao ni tada. Povijest pokazuje da su neke od njihovih najviših dužnosti držali religionisti zbog njihovog političkog utjecaja; tako je poglavar svećenik, pri prvom dolasku našeg Gospodina, bio saducej, koji je u potpunosti odbacio vjeru u Božja obećanja Izraelu, uključujući nevjeru u uskrsnuće mrtvih. Slično i danas postoje veliki svećenici, kako među Židovima tako i među kršćanima, koji ne vjeruju, a ipak drže visoke položaje. Među kršćanima tamo su DD koji su nevjernici; i mnogi od najznačajnijih rabina među Židovima također se izjašnjavaju kao potpuni nevjernici. Ne tvrdimo da bi takvi kršćanski i židovski propovjednici nevjernici olako prihvatili i podržali nepravedan postupak protiv nevinog čovjeka. Ne znamo za ovo. Možda ih tek treba testirati. Znamo, međutim, da kada se izgubi vjera u Božansku objavu i u Božanski nadzor nad ljudskim poslovima, prirodni učinak je da gubitnici vjere postaju sve više i više političari i smatraju politiku krajnošću ljudske mudrosti, posebno u vođenju crkvenih i državnih poslova.

Uzimajući povijest za to, da su vode judaizma u vrijeme našega Gospodina bili viši kritički nevjernici (saduceji), možemo lako vidjeti da je njihova politika bila naklonost rimskom caru i nastojanje da obične ljude drže podložnima sebi. Njima se, dakle, moralo činiti gotovo nesrećom da siromašan čovjek, iako plemenitog porijekla, iz Davidove obitelji i Judina plemena, okupi oko sebe šaćicu neuglednih ribara, poreznika, itd.; da bi se trebao proglasiti kraljem i proglasiti uspostavu njegova Kraljevstva blizu, te da bi primjenom neke nadnaravne moći za liječenje njihovih bolesti trebao privući „obične ljude” svom standardu, ali ne i učene. Možemo dobro zamisliti njihovo rezoniranje da bi, ako bi ta stvar, Isusova popularnost, nastavila rasti, to ubrzo dospjelo do ušiju Rimskog cara, i tada bi sve njihove tvrdnje o carskim naklonostima bile odbačene, a oni bi bili ocijenjeni kao nacija buntovnika.

Isusovo jahanje u Jeruzalem, neposredno prije Pashe, na magarcu, na način Izraelskih kraljeva i okružen mnoštvom koje je klicalo: „Hosana Sinu Davidovu koji dolazi u ime Gospodnje,” završilo je vrhunac, da tako kažemo, i uvjerilo ove nevjerne Židove, političare, koji su zauzimali vjerske službe, da bi bilo daleko bolje da jedan nedužni čovjek umre nego da se cijela nacija pretvori u nemir i da ih Rimljani unište kao posljedicu. Koliko bi američkih propovjednika, sudaca, službenika, itd., u ovo prosvijećeno vrijeme, bilo sklono na sličan način odlučiti o takvoj stvari! I nije li to politika koja uvijek prevladava u monarhijama? Zamislite takav metež u glavnom gradu Njemačke, Italije, Francuske, Austrije, Rusije, Velike Britanije, Sjedinjenih Država. Zamislite da bi nakon takve parade, koliko god se činilo oponašajući, obožavani trebao otići u hram i izvršiti dugo zanemaren zakon, i, vršeći tako svoja vjerska prava, pretpostaviti da bi trebao istjerati mjenjače novca i trgovce iz vanjskog prostora njihove glavne vjerske katedrale! Što bi se takvoj osobi danas učinilo? Ne znamo da li bi u najciviliziranijim zemljama bio uhićen i zatvoren, a u divljim zemljama pretučen ili pogubljen? Kada, dakle, sagledamo situaciju s ovog stajališta, gubimo svaki duh antagonizma koji bi mogao biti naš; prelazi u suosjećanje – da si religiozna nacija do te mjere dopusti da dođe u ruke političara.

DOVEDEN PRED KAJFU

Bilo je vrlo hrabro od strane svetog Petra da je, nakon što je odrezao uho slugi velikog svećenika (iako je ranu izliječio Isus), slijedio svog Učitelja u dvorište tog velikog svećenika da vidi što će biti učinjeno. Suđenje je bilo noću, iako je bilo protivno židovskom zakonu suditi zatvoreniku noću za bilo kakav ozbiljan prijestup. Ali postojao je izgovor. Ovo je bio poseban slučaj; žurba je bila nužna, jer sve što treba učiniti mora se učiniti brzo; Već sljedećeg dana nevjerujući službenici uvidjeli su da Isus ima veliki utjecaj na obične ljude. Vjerovali su da je briljantan, ali bezopasan prevarant. Nije počinio nikakav zločin, ali je bio remetitelj mira i smatrali su se potpuno opravdanima što su mu oduzeli život. Blagdan Pashe je bio pred vratima i trajat će tjedan dana, i to bi bilo u

SAMOPOUZDANJE JE SLABOST

– MATEJ 26:31-35,69-75 . – 4.PROSINCA –

„Tko misli da stoji, neka pazi da ne padne.” – I Kor. 10:12

SV. PETAR se pokazao kao jedan od najveće pomoći od Kristovih dvanaest apostola, a tajna njegove pomoći leži u Biblijskom otkrivenju njegove ljudske naravi, njezine snage i slabosti. Bio je prvi od dvanaestorice apostola koji je priznao Učitelja kao Mesiju, Proroka od Boga; bio je prvi od dvanaestorice koji ga je zaniijekao. Bio je jedini od dvanaestorice koji je isukao

suprotnosti s njihovim Zakonom da se bilo kakva egzekucija dogodi tijekom tog tjedna. Osim toga, bojali su se količine utjecaja koju bi Isus mogao imati tijekom tjedna, kada bi u Jeruzalemu i oko njega bilo od jednog do dva milijuna ljudi iz cijele Palestine. Već su odredili da njihova akcija mora biti kratka, oštra i odlučna. To je odlučeno prije uhićenja. Oni su bili spremni i čekali tu ponoć da izvrše svoje ubilačke planove, za dobrobit svoje nacije, kako su mislili.

Ispitivanje je bilo samo preliminarno kako bi se prikupili dokazi koji bi se mogli brzo pregledati na unaprijed dogovorenoj sjednici sljedećeg jutra.

BIO JE OPTUŽEN ZA BOGOHULJENJE

Imali su poteškoća u pronalaženju optužbe; jer što je Isus ikada učinio osim djela dobrote i izricanja riječi mudrosti, ispravljanja i nade? Bogohuljenje je prema židovskom kodeksu bila ozbiljna optužba. To bi ga teretilo da je najlakše dokazati. Kad je bio blizu hrama, rekao je: „Uništite ovaj hram i ja ću ga podići za tri dana.” „Ali on je govorio o Hramu svoga Tijela.” Neki od onih koji su ga čuli shvatili su da govori o doslovnom hramu. Optužili su da je ovo bogohuljenje, jer su bile potrebne godine da se izgradi hram, a za Isusa da ga ponovno izgradi u tri dana značilo bi njegovo pravo na božansku moć. Ali optužba se nije činila dovoljno jakom, čak ni za one koji su planirali njegovo ubojstvo. Željeli su nešto što bi njihovim nalazima dalo boju pravde. Tako je poglavar svećenik razmišljao da navede Isusa da se obveže u njihovoj prisutnosti i rekao je: Zaklinjem te živim Bogom da nam kažeš jesi li ti Krist, Sin Božji. Isus je odgovorio da je to istina i da će ga još vidjeti u nebeskoj slavi i moći s desne strane Božje naklonosti. Ovo je, izjavio je veliki svećenik, dovoljan dokaz bogohuljenja. „Evo, sada ste čuli njegovo bogohuljenje, što ćete odgovoriti?” I vijeće odgovori da je dostojan smrti. Rulja u dvoru, koja je čula metež, osjećala se slobodnom zlostavljati zatvorenika, kao što su činili i drugi. Svoj prezir prema njemu pokazali su pljuvanjem po njemu. Rugali su mu se udarajući ga i govoreći: Prorokuj, reci tko te udario. „Koji, kad je bio psovan nije zauzvrat psovao .”

mač u obranu Učitelja i jedini koji se kasnije zakleo da ga nikad nije poznavao. Po Božanskom uređenju, dani su mu ključevi kojima je otvorio vrata Uzvišenog poziva – Kraljevstva. Na Pedeseticu je upotrijebio jedan od ključeva moći i hrabro objavio Židovima otvaranje puta u slavu, čast i besmrtnost. Malo kasnije, u određeno vrijeme, otvorio je vrata istom uzvišenom

pozivu za pogane kada je, svojim propovijedanjem, Kornelije, prvi pogani prihvatljiv Bogu, bio primljen i začeo od Duha Svetoga, što je dokaz da je središnji zid podjele, koji je prethodno razdvajao Židove i pogane, bio srušen. Ipak, nakon svog ovog znanja i posebne prilike, ovaj se veliki čovjek kasnije lažirao do te mjere da je ignorirao Božju milost prema poganima kao dovoljnu, praveći razliku između Židova i pogana i njihove jednakosti pred Gospodinom.

Ali u svim tim iskustvima sveti je Petar pokazao činjenicu da je njegovo srce, u svojoj srži, bilo odano Bogu, istini, pravednosti, te da su slabosti, mane, manjkavosti njegova karaktera bile od njegova tijela, a ne od njegove prave namjere srca. Zbog svog nijekanja Učitelja gorko je plakao. A za svoj neuspjeh da prizna pogane, najponiznije je izvršio punu naknadu. Isti prikaz ljudske prirode koji čini svetog Petra privlačnim je onaj koji je privlačnim učinio Davida, proroka i kralja Izraela. Nije bio toliko svetac da ne bi mogao pogriješiti. On nije bio toliko iznad ostatka čovječanstva da u njemu ne bi mogli spoznati stvarnost. Ipak, nije bio toliko ponižen da bi ga činilo odvratnim. Njegove slabosti bile su potpuno nadoknađene obilnim dokazima njegove odanosti srca Bogu i pravednosti. Sama njegova iskustva u posrnuću i oporavku toliko su prožela njegove psalme da dotiču osjetljivu strunu u gotovo svakom srcu koje je odano Bogu i koje je imalo bilo kakav stupanj iskustva s grijehom i slabošću – vlastito i tuđe.

KAKO SU DRUGI VIDJELI SV. PETRA

Petar i danas ostaje najfascinantniji od one skupine ljudi koji su okruživali našega Gospodina u danima njegova zemaljskog putovanja. GC Morgan je o Petru rekao: „Sada sam uvjeren da u Petru imamo najvećeg čovjeka otkrivenog u Novom zavjetu. Ne kažem najvećeg čovjeka u njegovom postignuću ili u jednom posebnom svojstvu njegovog bića, nego najdivniju objavu ljudske prirode. Ovaj inteligentni čovjek neprestano je griješio. Ovaj čovjek pun emocija bio je kriv za takav impuls da je naštetio upravo onom cilju kojem je želio pomoći.”

O svetom Petru Southouse kaže: „Petar je bio prosječan čovjek i zbog toga nam je bliži nego neki njegovi kolege. Ali prosječni ljudi imaju svoje prekrasne trenutke, kao na primjer kada je sveti Petar pokušao hodati po vodi, jer je u ovoj akciji pokušao učiniti nešto za što se činilo da nema sposobnosti. Krenuo je učiniti nešto o čemu nije imao iskustva. Brz pogled među muškarce i žene koje poznajemo bit će dovoljan da dokaže da nikad nije sigurno proricati postignuća za koja su sposobni, jer je nevjerovatne stvari učinio posljednji čovjek na svijetu.”

Dr. Davis je o svetom Petru rekao: „Petar je bio intelektualac. Postavio je Isusu više pitanja nego bilo

koji drugi apostol. Sposobnost postavljanja pitanja je otkrivenje intelektualca. To također može biti otkrivenje neznanja; ali čovjek tko nikada ne postavlja pitanje sigurno je manjkav u svojoj intelektualnosti... Petar je bio čovjek srca, jecav i nagao. Njegove vrline i njegove mane imale su zajednički korijen u njegovom entuzijastičnom raspoloženju. Za njegovu je pohvalu da je, zajedno s korovom ishitrene žurbe, jače urasla u njegov život poštena biljka goruće ljubavi i spremnog primanja Istine.

„ČUVAJTE SE”

Jedna od velikih lekcija koju je Učitelj poučio svoje sljedbenike, i koju svi u Kristovoj školi moraju naučiti, jest da, s gorućom ljubavlju i revnošću za Boga i za pravednost, trebamo također imati umjerenost – vježbati duh zdravog razuma. Kristove sljedbenike potiče da budu „mudri kao zmije, a bezazleni kao golubovi.” Njihova mudrost nije biti samo sebična vrsta koja bi pazila na vlastite interese, nego velikodušna vrsta koja pazi na interese svih, a posebno na interese Božje stvari i bilo kojeg udjela u njoj može povjeriti nama.

Tijekom svojih uputa, Isus je rekao svojim učenicima, prije teškog sata svoje izdaje: „Svi ćete se vi sablazniti zbog mene ove noći; jer je zapisano (u Prorocima), udarit ću Pastira i ovce stada raspršit će se. Ali kad uskrsnem, ići ću pred vama u Galileju.” – Mat. 26:31,32.

Tada progovori impulzivni Petar: „Iako će se svi sablazniti zbog tebe, ja se nikad neću sablazniti.” (redak 33) Jao! koliko je malo ovaj hrabri čovjek razumio prirodu iskušenja i poteškoća neposredno pred njim, ili shvatio slabe točke vlastite impulzivne prirode. Ipak, ako smo ožalošćeni njegovim nijekanjem Učitelja, moramo se radovati primjećujući njegovu vjeru, ljubav i revnost, kao što se očitovalo u njegovom priznanju Isusa kao Mesije i njegovoj kasnijoj izjavi da ništa ne smije uzdrmati njegovu odanost.

Međutim, protivnik najupornije nastoji uhvatiti u zamku one posebno odane i gorljive. Tako je Isus, upravo tom prilikom, objasnio svetom Petru: „Sotona te je htio imati da te rešeta” (Luka 22:31); da bi vas mogao odvojiti od vaše odanosti Kristu i obeshrabriti vas od učenishva, preplavljujući vas strahom i vašim vlastitim slabostima. Učitelj je dodao: „Ali ja sam molio za tebe da tvoja vjera ne malakše.” Možemo dobro razumjeti da isti Učitelj pun ljubavi i dalje pomaže svim svojim istinskim, srdačnim sljedbenicima, bez obzira na njihove naslijeđene slabosti. Također možemo razumjeti da je on u stanju razviti sve takve u snažne karaktere, ako ostanu u njegovoj ljubavi, nastavljajući u svojoj revnosti. On je u stanju učiniti da sve stvari rade zajedno za njihovo

dobro – čak i naslijeđene slabosti mogu vjericima donijeti onu „daleko veću i vječniju težinu slave” koju je Gospodin obećao.

„PRIJE NEGO ŠTO SE PIJETAO ZAPJEVA”

Učitelj je razabrao opasnost od svog brižnog, ali plahovitog sljedbenika, i izrekao je riječ upozorenja, da će prije pjevanja pijetlova zaniijekati svog Učitelja. Kako se to svetom Petru činilo nevjerojatnim! Kako je hrabro izjavio: „Iako bih trebao umrijeti s tobom, ipak te se neću odreći.” I tako rekoše sva jedanaestorica. Srca su im bila dobra. A Gospodin gleda na srce. Naše proučavanje sada prelazi na redak 69. Gospodar je bio uhićen. Raspršeni učenici su pobjegli. Sveti Ivan je, zbog poznanstva s obitelji velikog svećenika, prodro dalje u palaču od svetog Petra, koji je stajao u dvorištu. Služavka palače prepoznala je sv. Petra kao jednog od Isusovih učenika i to javno izjavila. U strahu da bi mogao podijeliti sudbinu Učitelja, sveti Petar je zaniijekao svoj identitet, izjavivši da ne zna ništa o tome. Nešto kasnije drugi put je izjavio isto. Sveti Petar je svoje nijekanje naglasio zakletvom, izjavom da ne poznaje Isusa. Kasnije se glas proširio dvorištem i mnogi su to prihvatili, izjavljujući da vjeruju u ono što

je sluškinja rekla i da je sveti Petar ionako imao galilejski dijalekt. Kako bi naglasio poricanje, sveti Petar je počeo proklinjati i zaklinjati se da ne poznaje tog čovjeka. Neposredno nakon toga počelo je kukurikanje pijetlova. Tada se sveti Petar sjetio riječi svoga Učitelja: „Prije nego pijetao zapjeva, triput ćeš me zatajiti.”

Jao! bio je previše siguran u vlastitu stabilnost, previše uvjeren u svoju lojalnost. Protivnik ga je zarobio na samoj liniji njegova hvalisanja. Drugi izvještaj kaže da se Isus okrenuo i pogledao Petra! Taj pogled je bio dovoljan. To je mnogo govorilo o odanom srcu svetog Petra. To nije bio pogled ni prezira, ni ljutnje, možemo biti sigurni. Bio je to pogled pun suosjećanja. To je otopilo srce svetoga Petra. Izašao je i gorko zaplakao. Današnji sljedbenici Učitelja, opterećeni slabostima, manjkavostima i iskušenjima protivnika, imaju pouku iz iskustva svetog Petra kao upozorenje da budu sigurni u Gospodina i da od njega traže pomoć, umjesto da budu samouvjereni. I oni koji danas ne uspijevaju imaju iskustvo svetog Petra kao pouku Gospodinove sućuti i samilosti. I oni bi trebali gorko plakati zbog prijestupa i pokajati se i izvući koristi iz svojih iskustava.

KNEZ ŽIVOTA RAZAPET

– MATEJ 27:33-50 . – 11. PROSINCA –

„On bijaše ranjen za naše prijestupe, on bijaše izbijen za naše bezakonje.” – Iza. 53:5

SUDENJE Isusu doista se dogodilo nedugo nakon njegova uhićenja, ali zbog Zakona koji je zahtijevao izricanje smrtne presude danju, zakazan je jutarnji sastanak Velikog vijeća, koje je, na površan način, potvrdilo odluku velikog svećenika prethodne noći, da je Isus pohulio Stvoritelja kada je tvrdio da je došao na svijet u skladu sa Stvoriteljevim davno obećanim planom da treba otkupiti Izrael i svijet od smrtne kazne, da bi u Božje vrijeme mogao uspostaviti Mesijansko Kraljevstvo za blagoslov Izraela i svih obitelji na zemlji. Stvar je požurivana kako okupljeno mnoštvo, koje je uzvikivalo: „Hosana sinu Davidovu”, kad je Isus prije pet dana jahao na magarcu, ne bi ponovo krenulo da ga proglašuje kraljem. Tijekom pashalnog tjedna nije se moglo izvršiti pogubljenje. A da su Isusa držali u zarobljeništvu, nisu znali što bi se moglo dogoditi njemu ili njima. Imali su, dakle, samo nekoliko sati da provedu plan za koji su vjerovali da će osloboditi njihovu zemlju čovjeka kojega su smatrali prevarantom i koji bi ih mogao dovesti u nevolje s vladom u Rimu.

Veliko vijeće je imalo ovlasti suditi ljudima prema njihovoj vjeri, ali mu je bilo zabranjeno izvršavati smrtnu kaznu. Stoga je bilo potrebno, nakon osude Velikog vijeća, iznijeti slučaj pred Pilata, rimskog namjesnika. Shvaćajući da Pilat ne bi priznao bogohuljenje kao uzrok smrti, optužba protiv Isusa, pred Pilatom, bila je potpuno drugačija, naime, da je

Isus bio pobunjenik i dizač nemira; da je tvrdio da je kralj i da je njegova sloboda bila neprijateljska interesima Rimskog Carstva. Glupost i licemjerje takve optužbe bili su previše prozirni da bi ih bilo potrebno tvrditi. Pilat je shvatio da ga predaju iz zavisti – jer su on i njegova učenja imali više utjecaja na običan narod nego što su ga mogli imati glavari svećenički i pismoznanci. Pilat se oslobodio odgovornosti izjavljujući da, budući da je Isusov dom bio u Galileji, kralj Herod, namjesnik Galileje, treba imati nadležnost nad slučajem, čega se rado riješio.

ISUS PRED KRALJEM HERODOM

To je bila neočekivana poteškoća, ali Herodova palača nije bila daleko. Bio je sretan zbog prilike da vidi Isusa o čijim je čudesima mnogo slušao. Dok je gledao Učiteljeve plemenite crte lica i vidio u njemu čistoću i nježno dostojanstvo, moralo mu se činiti smiješnim da takva osoba bude optužena kao pobunjenik i čovjek opasan po interese mira u zemlji. Nakon nekoliko podrugljivih riječi i šala, čuvari palače uhvatili su se za ruku s onim s kojim se njihov gospodar neozbiljno ponio. Obukli su ga u grimiznu haljinu i krunu od trnja i rugali se njegovu nekraljevskom izgledu. Zatim je Herod odbio djelovati u slučaju i poslao zatvorenika natrag Pilatu, možda osjećajući da je imao dovoljno problema u vezi s

odrubljivanjem glave Ivana Krstitelja godinu dana prije. Stvar je bila šala između Heroda i Pilata – bavili su se slučajem čovjeka za kojeg se tvrdilo da je toliko opasan da mora tako umrijeti, dok je očito bio toliko čist i nevin da bi najslabiji bili sigurni s njim.

PILATOVA ZBUNJENOST SE POVEĆALA

Pilat je bio razočaran kada su Isusa vratili na njegov dvor. Slučaj je bio neugodan za rješavanje. Zatvorenik je očito bio nevin za bilo kakav zločin, ali njegovi tužitelji bili su najugledniji ljudi u naciji i gradu nad kojim je bio zadužen. Njihova dobra volja mora se sačuvati, ako je moguće, a očito su bili skloni ubojstvu svog nevinog zarobljenika pod formom legaliteta. Kakva je šteta što je religija tako često pogrešno predstavljena od strane njezinih vjernika u svim godinama svijeta! Lekcija koju bismo svi trebali naučiti jest istražiti motive i namjere vlastitog srca, kako ne bismo bili odvedeni u zabludu zlih – u kršenje prava drugih i na taj način u borbu protiv Boga.

Pilat je čuo optužbe, shvatio da u njima nema istine, a zatim je donio svoju odluku: Ne nalazim nikakvu krivnju u Isusu, ali, budući da se stvorio takav metež, smatram potrebnim u interesu mira zadovoljiti nepravedne zahtjeve galamljivog mnoštva. Stoga ću dati da se zatvorenik bičuje, iako priznajem da ne zaslužuje kaznu. Bičevanje će biti u njegovom vlastitom interesu, kao i u interesu mira u gradu, jer će udovoljavanjem buci mnoštva Isusov život biti pošteđen. Što se tiče političkih odluka, ovo je bila vrlo poštena uredba. Sudije priznaju da apsolutna pravda nije uvijek moguća u rješavanju nesavršenih uvjeta.

Ali vladari se ne bi zadovoljili ničim osim Isusovom smrću. Rulja je bila poticana da viče: Raspni ga! Razapni ga! Pilatu se činilo nemogućim shvatiti da se takav bijes može izazvati protiv tako nedužne osobe. Pa je upitao: Kakvo je zlo učinio? Ali odgovor je bio, raspni ga! Jao, kako ljudska strast može zanemariti svako načelo pravednosti! Da bi Pilatova zbunjenost bila još veća, njegova mu je žena sada poručila: Nemoj imati ništa s ovom pravednom osobom, jer sam imala užasan san koji se povezuje s njim.

Kao posljednje sredstvo, Pilat je naredio da Isusa dovedu na istaknuto mjesto gdje ga je mnoštvo moglo vidjeti, a zatim im je povikao: „Evo čovjeka!” Vidite karakter čovjeka kojeg ste spremni razapeti. Imajte na umu da on ima većinu kraljevskih osobina, kakve nema nitko od vaše rase – niti drugi. Biste li razapeli najbolji uzorak svoje rase? Smatrati; budi razuman. Gle Čovjeka! Kod vas je već godinama običaj da Vlada u ovo doba godine pusti zatvorenika. Dakle, smatrajte da je Isus osuđen i da je vaša predodžba o pravdi zadovoljena i da vam ga sada puštam. Ali mnoštvo je još jače vikalo: Raspni ga! Pusti nam Barabu (razbojnika i opasnog lika).

Tko će objasniti ovu čudnu izopačenost pale ljudske prirode – da zlikovac ima prednost pred svecem? Tako je prije nekoliko godina u gradu Beču čovjek koji je upravo bio pušten s izdržavanja kazne održao govor u kojem je izjavio da sve Židove treba pobiti. Činilo se da je bijes zahvatio ljude. Loš čovjek postao je vođa osjećaja. Zapljeskali su mu i, kako se približavala gradonačelnička funkcija, izabran je za gradonačelnika grada na temelju svoje hrabrosti. Oh, sramota! Kako možemo tvrditi da je svijet spreman za slobodu dok nam takvi uvjeti bulje u lice i obilježavaju stranice povijesti? Oni dokazuju, naprotiv, da svijet treba upravo takvu snažnu, imperijalnu vladu kakvu mu Bog namjerava dati – Kraljevstvo Božjeg dragog Sina, snažno za suzbijanje svake nepravde i snažno za uzdizanje svakog prava.

TI NISI CEZAROV PRIJATELJ

Židovski vođe bili su lukavi. Znali su da je izdaja Rima jedan od najtežih prijestupa, a u činjenici da je Isus govorio o sebi kao o kralju, imali su polugu pomoću koje su ga prisilili na razapinjanje. Oni su to iskoristili, uvjeravajući Pilata da će ga prijaviti caru ako pusti zatvorenika. Pilat je znao da bi mu bilo teško objasniti takav slučaj i da bi se rimska vlada složila s Kajfinom odlukom da jedan čovjek treba umrijeti radije nego da dođe do nereda u njihovoj vlasti. Tako prisiljen, Pilat je konačno pristao i napisao dokumente o smaknuću, ali prije nego što je to učinio, uzeo je vrč vode i naočigled ljudi oprao ruke, rekavši: „Nevin sam za krv ovog pravednika.”

Pogubljenje je nastavljeno. Vojnici su već imali dva razbojnika za razapeti i samo su dodali još jedan križ i procesija je krenula prema Golgoti, brežuljku u blizini gdje lice stijene jako podsjeća na lubanju – Golgota označava mjesto lubanje. Nalazi se sjeverno od grada, izvan zidina. Nove zgrade i nedavno podignuti zid sprječavaju današnje posjetitelje da dobiju učinak lubanje kao prije. Zločin svakog krivca bio je, po Zakonu, upisan iznad njegove glave. Iznad Učiteljeve glave bio je njegov zločin – „Isus, kralj Židova.”

Sotona i njegovi zavedeni prevaranti očito su mislili da su se konačno riješili Isusa. Svećenici i starješine ismijavali su njegovu izjavu da je Sin Božji i zahtijevali su da, ako je takav, to pokaže ostavljanjem križa. Nisu shvaćali istinu, da je bilo neophodno da on umre za čovjekov grijeh, kako bi, s vremenom mogao imati zakonitu vlast, u svom slavnom Kraljevstvu, vratiti cijelo čovječanstvo u puno savršenstvo i život pod uvjetima Novog saveza, čiji će on biti Posrednik. (Jer 31:31.) U šesti sat, u podne, spustila se tama na tri sata i tada je Isus umro, govoreći: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?” Da bi mogao u potpunosti iskusiti težinu božanske

pravde koja pripada grešniku, bilo je potrebno da se Otac sakrije od njega, kao da je on grešnik. Ovo

privremeno odvajanje od Oca očito je bilo najteži udarac u cijelom Učiteljevom iskustvu.

„SADA JE KRIST USKRSNUO”

– MATEJ 28:1-20 . – 18. PROSINCA –

„Evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta (vijeka).” – Mat. 28:20

SVETO PISMO daje vrlo konkretne pojedinosti o Isusovoj smrti i njegovom pokopu u novom Josipovom grobu, u kojem nitko prije nije bio pokopan, te o pečaćenju groba i postavljanju straže kako tijelo ne bi bilo ukradeno noću. No iako su nam ove stvari zanimljive, one vjerojatno sada nemaju istu važnost koju su imale kad su bile napisane. S ove udaljenosti osjećamo se sklonima pitati o općem karakteru Isusovih učenika koji su objavili njegovo uskrsnuće, nego se posebno raspitivati glede svih pojedinosti koje su nabrojali. Općenito govoreći, ako se pokaže da nam se karakteri apostola sviđaju, spremni smo vjerovati njihovoj riječi u vezi s Isusovim uskrsnućem i njegovim kasnijim pojavljivanjem pred njima. S druge strane, ako su bili loši ljudi ili na neki drugi način nedostojni da im se povjeruje, nikakvi detalji koji se tiču grobnice, sata, pečata itd. ne bi nam bili zadovoljavajući, jer bi lukavi i smisleni ljudi mogli sastaviti priču kako bi odgovarala njihovim željama.

Ali nije bilo tako u vrijeme smrti i uskrsnuća našega Gospodina. Tada je bilo vrlo potrebno da svaki i najmanji detalj bude eksplicitno specificiran. Dijelovi tri dana i noći, na primjer, bili su im nevažni zbog Isusovih riječi kojih su se sjećali. Svoje razdoblje smrti usporedio je s razdobljem u kojem je Jona bio u kitovoj utrobi. Neki su danas skloni prepucavati se oko toga i tvrditi da je Isus umro u četvrtak, a ne u petak. Zasižno, međutim, svi mogu priznati da nam nije važno koji je dan u tjednu umro, niti koliko je sati proveo u grobnici, bilo sedamdeset i dva sata na minutu ili manje točno vrijeme. Kod nas je važno pitanje je li umro? Je li ustao iz mrtvih? Je li postojala vrijednost u njegovoj žrtvenoj smrti, s Božanskog stajališta, i kako se ta vrijednost ili zasluga može primijeniti na čovječanstvo, i jesmo li dobili svoj interes u tome u skladu s Božanskim uvjetima.

„USKRSNUO JE TREĆI DAN”

S većinom kršćana tijekom ovih mnogih stoljeća slažemo se da je Isus bio u grobu tri dana i noći; da je umro u petak popodne, a da je ustao iz mrtvih u nedjelju rano ujutro. Ali mi nismo svadljivi. Neka tko voli vjeruje da je umro u četvrtak ili srijedu ili utorak ili neki drugi dan; ovo je beznačajna stvar. Najvažnija stvar je: „On uvijek živi da posreduje za nas.” (Rim. 8:34.) Kamen na ulazu u grobnicu nije bio velika gromada, kao što mnogi pretpostavljaju, već je imao oblik kotača – poput velikog žrvnja. Kotrljao se u

utoru, ali budući da je bio težak, bio bi glomazan i težak za žene, kao što je sugerirano.

Ožalošćeni Isusovi prijatelji u to vrijeme nisu shvatili što ih je on poučio o njegovom raspeću i kasnijem uskrsnuću. Stoga su bili iznenađeni svakim događajem iz svog iskustva s tim događajem u Nedjelju ujutro. Anđeo se pojavio u blistavom sjaju, da ga se ne bi zamijenilo za čovjeka. Rekao je ženama koje su donijele mirodije za balzamiranje Gospodinova tijela da je njihov Učitelj uskrsnuo od mrtvih – da više nije mrtav; da će ga vidjeti u Galileji; i da tako kažu svojim učenicima. Na putu ih je susreo Isus i objavio im se. Drugi izvještaj nam govori da je Marija, odvojena od ostalih, susrela Isusa nasamo i, zamijenivši ga s vrtlarom, upitala kamo je tijelo uklonjeno. Tada joj se Isus otkrio. Prepoznavši svog Učitelja, stisnula ga je za noge kao da se boji da će je ostaviti; ali, drugačije od svog prethodnog ponašanja, on je izjavio: „Ne dotiči me, jer još nisam uzašao svome Ocu i vašem Ocu, svom Bogu i vašem Bogu.” Umjesto da odgađate i razgovarate sa mnom, požurite odmah reći Petru i ostalima o mom uskrsnuću. Koliko je Učitelj pazio da se Petar spomene po imenu, kako ne bi osjetio da je zauvijek odbačen jer ga se odrekao!

Četrdeset dana Isus je bio sa svojim učenicima i za to vrijeme ukazao se sedam ili osam puta, prema svim različitim izvještajima. Jednom se pojavio kao vrtlar. Jednom se ukazao kao putnik dvojici učenika koji su išli u Emaus. Opet se ukazao na obali Galilejskog jezera nekima od učenika koji su se vraćali ribarskom poslu. Znali su da je to Isus, ali ipak je bio drugačiji od onoga prije. Ali čitamo da ga se nisu usudili pitati po pitanju toga. Ponovno se ukazao pred više od pet stotina vjernika u gorju Galileje, i konačno, prema dogovoru, susreo se s jedanaesticom na vrhu Maslinske gore i uzašao ispred njihova pogleda – oblak ga je primio. Samo u dva navrata saznajemo da se pojavio s otiscima čavala u rukama i ranom od koplja u boku. I u ove dvije prilike jasno nam je rečeno da se pojavio među njima, dok su vrata bila zatvorena, i da je ponovno nestao iz njihova vida.

Tako je Isus pokazao svojim učenicima činjenicu da više nije mrtav, već živ, a uz to i drugu jednako važnu činjenicu, naime, da više nije živ kao čovjek, već kao duhovno biće. Kao što sveti Petar izjavljuje: „Bio je usmrćen u tijelu, ali je oživio u duhu.” Ali poduzete su sve mjere opreza kako bi se omogućilo njihovoj prirodnoj moći zapažanja da shvate duhovne istine koje su im otkrivene u vezi s Isusovim

uskrsnućem i uzašašćem. Prošlo je deset dana nakon njegova uzašašća, pedesetog dana od njegova uskrsnuća, kada je došao Sveti Duh i tako odmah pokazao da je Otkupitelj živio i da se pojavio u prisutnosti Božjoj na duhovnoj razini i da je njegova žrtva bila predstavljena i bila prihvatljiva Bogu; i, na temelju njegove žrtve i pripisivanja njegovih zasluga učenicima, žrtve koje su prinijeli u njegovo ime bile su prihvaćene, i oni su bili začeti od Duha Svetoga, da bi i oni mogli postati Nova stvorenja i sudjelovati u njegovom Kraljevstvu i slavi.

POTREBNA JE NJEGOVA SMRT I USKRSNUĆE

Nepotrebno je da pokušavamo raspravljati o tome koji je događaj bio važniji – Isusova smrt ili njegovo uskrsnuće od mrtvih. Obje su bile podjednako važne. Da nije umro, ne bi bilo osnove za pomirenje Adama i njegove rase osuđene na smrt. Da nije uskrsnuo ne bi bilo nikoga tko bi primijenio zasluge njegove žrtve. Da nije uskrsnuo ne bi bilo poziva Crkve tijekom ovog Evandeoskog doba da bude Kristova Zaručnica. Niti bi bilo koristi da se obećano Posredničko Kraljevstvo uspostavi prilikom njegovog Drugog dolaska za blagoslov Izraela i svijeta.

Tako je Isus objasnio dvojici s kojima je išao u Emaus na dan svoga uskrsnuća, govoreći: O spora srca da vjerujete svemu što je Bog rekao u Zakonu i u Prorocima! Nije li bilo nužno da Mesija umre i ustane od mrtvih, da bi se u njegovo ime moglo navijestiti pokajanje i oprostjenje grijeha? Kako bi netko mogao biti pozvan da dođe Bogu dok se ne otvori put, dok se ne osigura otkupna cijena? Tko god može čuti ovu poruku i prihvatiti je, može biti pozvan da se pokaje za grijeha i da se popravi i živi suprotno sklonostima svoje pale prirode, jer, čineći tako, preko Otkupitelja, može postići vječni život. A ako pita, što je sa stvarima koje su prošle, odgovor bi bio isti. Božja je priprema za

oprostjenje grijeha zaslugom žrtve njegova jedinorođenog Sina.

Jedanaestorica apostola dobili su zadatak: „Idite, naučite sve narode.” (redak 19.) To nije značilo, kao što neki pretpostavljaju, zapovijed da se svijet obrati. To je značilo da bi trebali stvarati učenike od ljudi svih nacionalnosti – a ne više, kao prije, samo od Židova. I Učiteljeva zapovijed je ispunjena. Učenici, njegovi sljedbenici, pronađeni su u svim narodima. Ali, kao što Isus nije rekao Obratite sve narode, tako ni poruka Evanđelja nije to učinila. Oni koji prihvaćaju učenje trebali su biti kršteni Kristovim krštenjem u ime ili autoritet Oca, Sina i Duha Svetoga. Sve u svemu, ovo je bilo samo „malo stado.” (Luka 12:32.) Ali njihov je „uzvišeni poziv” da budu sunasljednici u njegovom Kraljevstvu, koje će uskoro blagosloviti svijet.

Ali čak ni ovo dopuštenje za poučavanje ljudi svih nacija nije moglo, niti je počelo, početi odjednom. Tri i pol godine nakon križa, u ispunjenju Božanskog proročanstva, evandeoska poruka je bila skrivena od pogana, sve dok im vrata u ovaj uzvišeni poziv nije otvorio sveti Petar – Kornelije koji je prvi ušao u njih.

Svi Isusovi učenici bili su upućeni da ga sljede, da ga uzmu za uzor i primjer. Sve upute suprotne ovim su suprotne riječima Velikog Učitelja. I Učitelj reče: „Evo, ja sam s vama u sve dane, sve do svršetka Doba.” Bio je sa svojim vjernim sljedbenicima kako bi ih blagoslovio, utješio, ojačao, bio u zajedništvu s njima, zaštitio njihove najviše interese, iako često nauštrb njihovih ovozemaljskih interesa. I ovo obećanje njegove Riječi, providonosnog vodstva, trebalo se nastaviti do kraja Doba – tada će ponovno doći u osobnom i službenom smislu da uzvisi svoju Crkvu, da uspostavi svoje Kraljevstvo, da blagoslovi Izrael pripremama Novog Saveza, i tako blagosloviti svijet čovječanstva.

„SLAVA BOGU NA VISINAMA”

– 25 PROSINCA –

„Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj, koji je Krist Gospodin.” – Luka 2:11

BOŽJE obećanje da će Abrahamovo Potomstvo u konačnici blagosloviti sve narode utjecalo je na misao diljem svijeta, ali posebno među onim narodima koji žive u blizini Abrahamova doma i sjeverno i zapadno odatle, u smjerovima u kojima je otišla poruka Božje naklonosti. Isprva su Židovi mislili da se to obećanje ispunjava u njima kao naciji – da se, bez pomoći s visine, mogu pokazati pred Bogom kroz poslušnost Savezu zakona, i da će onda, kao učitelji svijeta, poučiti sve narode da se drže tog Božanskog zakona i tako dovesti svijet do blaženog stanja savršenstva, Božanske naklonosti i vječnog života. Ta je nada bila uništena jer su se našli nesposobni držati se Zakona, pa su otišli u smrt, umjesto da postignu savršenstvo

života. Čak ni Mojsije, posebni Božji sluga, nije mogao, niti je uspio, postići blagoslov Zakona.

Zatim im je Bog dao obećanje o nekim boljim stvarima – većeg Posrednika i uspješnijeg Saveza preko tog Posrednika. Posrednik Novoga saveza (Jer 31:31-34) trebao je biti veći od Mojsija; kao što je sam izjavio, „Proroka će vam Gospodin Bog vaš podići između vaše braće kao što sam ja (ali većeg) – slušat ćete ga u svemu što god vam bude govorio. I dogodit će se da duša koja ne posluša tog Proroka bit će uništena među ljudima.” (Djela 3:22,23.) Od tada su njihova srca i nade gledale dolje kroz tok vremena do trenutka kada bi se veličanstvene stvari kojima se nadao preko ovog velikog proroka trebale ostvariti.

„ŽELJA SVIH NARODA”

Dok su okolni narodi i oni udaljeni čuli za Izraelove nade – da će k njima doći veliki Spasitelj, Izbavitelj, koji će ih blagosloviti i uzvisiti u svijetu i preko njih blagosloviti sve narode, ljepota misli pustila je korijenje u svim smjerovima. Mesiju su više ili manje tražili pod raznim imenima, a slavu njegova Kraljevstva poganski su pjesnici oslikavali kao Zlatno doba.

Tako se dogodilo da kad se naš Gospodin rodio, kad je postao tijelom i nastanio se među nama, „svi su ga ljudi očekivali” – ne Isusa, nego obećanog Mesiju, što je Isus bio. Tako su mudraci na Istoku bili privučeni da vide i da se klanjaju njemu koji je rođeni kralj Židova. Tako se također dogodilo da su tijekom Isusove službe neki Grci došli učenicima govoreći: „Gospodo, htjeli bismo vidjeti Isusa.” Čuli su za njega i prepoznali da u nekim aspektima njegova magična moć podrazumijeva odnos s dugo očekivanim Mesijom. I tako je bilo s mnoštvom Palestine. Oni su čuli; slušali su. Rekli su: Je li to on? Vladari su rekli: Ne, ovo nije Mesija. Tada su ljudi upitali: Kad Mesija dođe, može li činiti veća djela od ovog čovjeka? Nikada čovjek nije govorio kao ovaj čovjek!

Ipak, malo ga je bilo spremnih primiti, čak i među njegovima – samo „doista Izraelci,” kojima je Bog, zbog dostojnosti srca, posebno objavio svoga Sina. To je bilo u skladu sa starim proročanstvom: „Tajna je Gospodnja s onima koji ga štiju i on će im pokazati svoj Savez.” (Psalam 25:14.) Kao što je opet zapisano, „Dat ću ga za Savez narodu.” (Iza. 49:8.) Ni Židovi, ni Grci, ni perzijski mudraci nisu znali očekivati da će se Mesija najprije pojaviti da prinese sebe, kroz poslušnost Istini, kao živu žrtvu za grešnike. Nitko od njih nije znao da mora proći dugo razdoblje od vremena kada će Mesija biti čovjek boli i upoznat s tugom, kojeg će se ljudi sramiti, dok se ne pojavi u moći i velikoj slavi da uspostavi svoje Carstvo pod cijelim nebesima, kao ispunjenje proročke slike Danijela 2:34 ; 7:13,14-27.

Rijetki razumiju Božju veliku tajnu ili „misterij” skriven tijekom prošlih doba i dispencija (Kol 1:26), da će, tijekom ovog dugog razdoblja Evandeoskog doba, sveto „malo stado” biti odabrano među ljudima da bude Mesijina Zaručnica, i sunasljednik s njim u njegovoj mesijanskoj vladavini. Malo tko vidi da je ovo „malo stado” tijekom ovih devetnaest stoljeća odabrano iz svake nacije, naroda, plemena i jezika, i da su svi sveci, barem u duhu svoga uma, i slijede Jaganjca, kamo god on pošao, hodajući Isusovim stopama. Rijetki razumiju da će, čim ovi sužrtvovnici s Učiteljem ispune mjeru određenih nevolja, tada će se otkriti Kraljevstvo slave i svako tijelo će ga vidjeti zajedno i svi će biti njime blagoslovljeni, Židov, Prvo

Abrahamovo prirodno potomstvo, a također i pogani – sve obitelji na zemlji.

SPASITELJ – KRIST GOSPODIN

Bilo je proročanski, naravno, da je Betlehemsko dijete nazvano Spasiteljem – trebao je biti Spasitelj, Krist, Gospodin. Ali kao Beba on nije bio ništa od toga. Postao je Krist prije nego što je postao Spasitelj i Gospodin. Riječ Krist označava pomazanika. U Božanskoj namjeri bilo je uređeno da Mesija bude pomazan za velikog svećenika Izraela na višoj razini od Arona – po redu Melkisedekovom. (Psalam 110:4.) I svaki svećenik mora biti pomazan na svoju službu prije nego što je može ispuniti. Slično tome, bilo je prorečeno da će Krist biti veliki Kralj, veći od Davida i Salomona, koji su bili njegovi tipovi i predsjedne.

Isusovo pomazanje nije bilo doslovnim uljem, već onim što je simboliziralo ulje na glavama kraljeva i svećenika Izraela – Svetim Duhom. On je primio ovog Svetog Duha u vrijeme svog krštenja, Duh je pao na njega i ostao s njim, pomazujući ga za njegovo veliko djelo antitipskog svećenika i antitipskog kralja Izraela, koji će ih, kao davno obećani Mesija, blagosloviti, a kroz njih i svijet. Ali svaki je svećenik bio zaređen da prinosi i darove i žrtve za grijeh, i u tome su također predstavljali Isusa, koji, prema božanskom uređenju, mora najprije prinijeti sebe kao žrtvu prihvatljivu Bogu za grijeh čovječanstva – kako bi mogao biti Spasitelj ili Izbavitelj ljudi od prokletstva grijeha i smrti – kako bi mogao vratiti njih i njihov zemaljski dom u veličanstveno stanje savršenstva predstavljeno u Adamu i njegovom domu u Edenu. Stoga je bilo potrebno da Isus ne samo posveti svoj život božanskoj službi i bude pomazan Duhom Svetim, nego da, žrtvujući se, položi svoj život, čak do smrti – čak do smrti na križu. Kao dio svoje nagrade, treći dan nakon toga bio je podignut u slavu, čast i besmrtnost.

Kao Proslavljeni, sada je bio potpuno opunomoćen i osnažen uspostaviti davno obećano, Mesijansko Kraljevstvo, ali je čekao dok je „malo stado” hodalo njegovim stopama – dok se broj izabranih ne popuni i podijeli njegovu slavu. Tada će njegovo Kraljevstvo preuzeti kontrolu nad zemljom. Sotona će biti vezan tisuću godina i svi prekrasni blagoslovi obećani u Zakonu i Prorocima, Evandeljima i Poslanicama bit će ispunjeni.

„SPASITELJ I VELIKI”

Vidjeli smo kako je Sin Božji postigao svoju svećeničku službu, zbog svoje žrtve; kako je bio pomazan za to, i također pomazan da bude veliki Kralj, i kako je samo čekao pravo vrijeme da njegovo Kraljevstvo započne. Sada se raspitujemo o sili i značaju riječi Spasitelj, i kako on spašava svoj narod od njihovih grijeha!

Na arapskom, Spasitelj označava onoga koji daje život. Otkupitelj, proslavljen kao antitipski Melkisedek, „svećenik na svom prijestolju”, treba biti Spasitelj ili životvorac rase, za čiji je grijeh i zbog čije osude umro – „Pravednik za nepravedne, da nas dovede natrag Bogu”, neke tijekom ovog doba, a neke tijekom razdoblja njegove mesijanske vladavine. Postupno će on, sa svojom svetom klasom Zaručnice, uzdići čovječanstvo od grijeha i smrti do pravednosti i vječnog života i uništiti će sve koji odbiju blagoslov u Drugoj smrti, od koje neće biti nade za oporavak.

Ali Krist, Spasitelj Slave, Zaručnica i Zaručnik, ujedinjeni će biti Spasitelj svijeta. Proslavljeni Otkupitelj prvo spašava svoju Crkvu – posebnim spasenjem i uzvišenim pozivom. To su „izabrani,” pozvani trpjeti s njim i, ako su vjerni, kraljevati s njim na nebeskom nivou postojanja. S njima se sada postupa na temelju vjere: oni prelaze iz smrti u život vršenjem vjere i svojim ulaskom u Savez s Bogom, žrtvom, kroz zasluge Otkupitelja. Njihovo će spasenje postati stvarnim kada budu sudjelovali u njegovom uskrsnuću, „Prvom uskrsnuću”, i postanu kraljevi i svećenici Božji, da vladaju s Kristom tisuću godina. – Otkr. 20:6.

OVO JE MOJA VOLJA ZA TEBE

Samo da čujem kako moj dragi Učitelj govori:
„Ovo je Moja volja za tebe;”
Zatim šapnuti kroz tamnu noć:
„Ovo je Njegova volja za mene.”

Samo da ostanem na uskom putu,
Bolno kako god bilo;
Samo da ga slijedim iz dana u dan –
Sve će biti dobro sa mnom.

Samo da radosno nosim bol,
Sve što mi šalje;
Samo da trpim porugu i sramotu
– Vjerujem tamo gdje ne vidim.

Samo da čujem, kad je dan dug,
„Ovo je Moja volja za tebe.”
Tada će moja vjera i ljubav ojačati –
Znajući Njegovu volju za mene.

Oh, čuti, kad je posao gotov,
„Ovo je Moja volja za tebe –
Vjera, Strpljenje i Ljubav su pobijedili –
Sjedni na moje prijestolje sa Mnom!”

GWS

PITANJA I ODGOVORI

O MESIJINOM KRALJEVSTVU

PITANJE. – Molimo da ukratko objasnite svoje razumijevanje izraza Mesijino Kraljevstvo i djelo tog Kraljevstva.

Odgovor. – Naše razumijevanje je da će Mesijino Kraljevstvo biti duhovno, nevidljivo smrtnicima, ali ipak svemoćno, za ostvarenje velikih stvari obećanih u Zakonu i u Prorocima. Carstvo koje će on uspostaviti, nevidljivo ljudima, zauzet će mjesto Carstva Sotone, isto tako nevidljivog. Kralj slave će zamijeniti Kneza Tame. Glavni među Mesijinim zemaljskim zastupnicima i predstavnicima bit će Abraham, Izak i svi proroci, uskrsnuli u punom ljudskom savršenstvu. Umjesto da budu, kao do sada, očevi, oni će biti djeca Mesijina, koje će on učiniti knezovima na cijeloj zemlji. (Psalam 45:16.) S ovim Kraljevstvom izraelska nacija će se brzo ujediniti, i na kraju će svaka nacija doći u sklad s Mesijom, i svi će ljudi imati prednost ući pod Izraelov Novi Savez, koji je tada uspostavio veliki „Glasnik Saveza koji vam je mio.” – Jeremija 31:31-34; Malahija 3:1-3.

Slavnog Mesiju, kojega Židovi poistovjećuju s „Mihaelom, velikim Knezom, koji stoji za sinove tvoga naroda” (Dan 12:1), Muhamedanci također očekuju i poistovjećuju ga s Mahometom iz prošlosti. Masoni također očekuju istu slavnu osobu i, u svojim tradicijama, poistovjećuju je s Hiramom Abiffom, velikim majstorom-zidarom. Ovog istog velikog

Mesiju, Mihaela, arkandela, antitipskog Melkisedeka, svećenika kao i kralja, identificiramo kao „Čovjeka Krista Isusa, koji je sebe dao kao otkupninu za sve, da se posvjedoči u pravo vrijeme.” (I. Tim. 2:5,6.) Ali kada se veliki Kralj pojavi u svojoj slavi i uspostavi svoje Kraljevstvo s Izraelom, on će biti, kao što su obećali proroci, „želja svih naroda.” (Hag. 2:7.) Tada će se otvoriti sve zaslijepljene oči i sve gluhe uši biti otvorene. Tada će svima, na nebu i na zemlji, biti jasno tko je on i kako ga treba poistovjetiti – s Abrahamovim potomstvom i Davidovom lozom. Ne sada, nego kada Kralj bude vladao u pravdi, svi će u potpunosti razumjeti značenje Zaharijina proročanstva (12:7-10) i Psalma 22:16. Zadovoljni činjenicom da će Mesija pokazati Istinu u svom danu objave, drago nam je ukazati Židovima, muhamedancima, kršćanima, svima, na slavnog Mesiju i veliko djelo blagoslova za sve narode koje će on izvršiti kroz Abrahamovo potomstvo, prema Božjem Savezu i njegovoj Zakletvi.

KAKO DO VELIKE NAGRADE

Pitanje. – Hoće li duh poslušnosti Gospodinovim zapovijedima dobiti veliku nagradu?

Odgovor. – Ono što Gospodin traži u sadašnje vrijeme je duh žrtve ili samoodricanja – a ne samo duh poslušnosti zapovijedima. Rijetki bi se, naravno, oduprli božanskoj zapovijedi, ako zagrmi s neba. Naš test je važniji od toga. To je ispit poslušnosti onome što

mi razumijemo kao volju Božju ili prednost služenja u njegovoj stvari. Oni koji uživaju vršiti njegovu volju, oni koji uživaju služiti njegovoj stvari, čak i po cijenu žrtvovanja zemaljskih interesa, upravo su oni koje on sada traži. „On traži takve da mu se klanjaju koji mu se klanjaju u duhu i istini”! „Sada je prihvatljivo vrijeme”; sada je vrijeme da se jave oni koji se žele bezrezervno ponuditi i koji to žele Gospodin će prihvatiti njihov prinos, za koji znaju da nije od velike vrijednosti. Što vas više žrtva košta, to više možemo biti sigurni da će je Gospodin cijeniti. Za bilo koga da da Gospodinu nešto što nema nikakvu vrijednost po njihovoj vlastitoj procjeni bilo bi u prirodi uvrede, umjesto žrtve.

Naša životna iskustva trebala bi nas približiti Gospodinu, ne samo u obliku molitve; nego trenutak po trenutak, u svakoj životnoj hitnoj situaciji, trebali bismo naučiti očekivati nebesko vodstvo.

Svaki prihvaćeni žrtvovatelj koji ne uspije izvršiti svoju žrtvu sigurno će propustiti „uzvišeni poziv”, i, ako su naša očekivanja točna, sudjelovat će s „velikim mnoštvom” u „uništenju tijela”, koje, nakon posvećenja, nisu bili voljni posvetiti dan po dan.

ŠTO SE TIČE FILOZOFIJE SAVEZA I OTKUPNINE

Pitanje. – Je li moguće biti i opravdan i posvećen bez poznavanja filozofije glede Saveza i Otkupnine?

Odgovor. – Istina je da netko može biti i opravdan i posvećen kroz vjeru u krv prije nego što nauči bilo što o Savezima ili filozofiji Otkupnine. I netko može zadržati jednako opravdanje i posvećenje kroz vjeru u tu krv, bez obzira na filozofije glede Božanske metode primjene Kristovih zasluga. To je bila istina u našem slučaju. Nakon toga, nakon što smo dobili milost od Gospodina i nešto znanja o njegovom planu – filozofiji pomirenja itd. – poslužili smo to drugima u njegovo ime. Savjetovao nas je kroz svoju Riječ da su te stvari

„hrana u pravo vrijeme” i da će put pravednika sve više i više svijetliti. U skladu s ovim obećanjima, imamo jasnije svjetlo, sve više, koje je naše podijeliti svakome tko ima „uho da čuje.”

Stari Savez zakona bio je za prirodno potomstvo Abrahama, i slično će Novi Savez zakona biti uspostavljen s njima, kao zamjena starog i donoseći im blagoslov, koji nisu uspjeli dobiti pod onim čiji je Mojsije bio posrednik. Naš je Savez vjere, izvorni Savez, kojemu je dodan stari i kojemu će se u svoje vrijeme dodati novi.

TREBAMO LI PRODATI SVE ŠTO IMAMO?

Pitanje. – Molimo objasnite sljedeći tekst: „Idi i prodaj sve što imaš, pa dođi i uzmi svoj križ i slijedi me, i imat ćeš blago na nebu.” Trebamo li otići i učiniti kako je Učitelj savjetovao?

Odgovor. – Da je taj mladić pristao na prijedlog našega Gospodina i dodatno se raspitao o pojedinostima, naše je mišljenje da bi Gospodin izmijenio svoju izjavu do te mjere da sugerira da se ne vrši prodaja i davanje siromasima. sve odjednom, nego postupno, kako se čini da se potrebe otvaraju. Riječima apostola, „vaša umjerenost neka svima bude očita.” Moramo se koristiti zemaljskim stvarima i zemaljskim prilikama i privremenostima s velikom umjerenošću, samoodricanjem, kako se čini da je slučaj nužan.

Moramo imati utrobu milosrđa, suosjećanja, suosjećanja, ljubavi. Nije li naš Gospodin dopustio Mariji da mu pomaže glavu i noge i nisu li ta milovanja i očitovanja ljubavi bila zemaljske vrste? Postoje različiti predmeti koji govore o posebnoj Gospodinovoj ljubavi prema Lazaru, Marti i Mariji, Jakovu i Ivanu te prema njegovoj majci. Čini se da bi nam to dalo temelj za sličan pravac djelovanja. Ali kao što Isus nije dopustio da ga te zemaljske ljubavi ometaju u Očevoj službi, tako i mi moramo biti na oprezu glede Očevih poslova.

